

הבית דל וצר — אך החלומות מגיעים לשמים — שמי הכדורגל שלמה משוחח עליהם עם שלמה מורי, ראש הקבוצה. הגברת הצעירה היא אחת המעריצות של הספורטאים המביאים כבוד לכל ילדי השכונה.

נעלי פדו

סדרת צילומים מאת **מקסים סלומון**, צלם מערכת „העולם החדש” ישראל היא ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. היום אתה נהר חייל; היום עשיר — מחר תפרך; היום מסכן — מחר מלך. כי פתאום התגשמו כל חלומותיך. בתנאי שתחלום רק על דברים להתגשם.

רואה את אישון-זוטא זה, שלמה שרעבי? היום הכול משיחים בך: כדור היום בכל השכונה, ועד הרחובות המרוחקים ביותר הכול מלהגים שרעבי ונעלי הכדורגל החדשים שלו. ומה ביחס לגרבים? גם אלה יודעים כי עם רכישת הנעלים, איפסו פאקטו, זוכה שלמה בזוג גרבים, כלומר במתוך התערבות כי היה יהיו לו הנעלים הראשונות בקבוצה, ובשילוב גרבים.

אה, הנעלים! זוכר אתה, כשהיינו עוד כז, בעצם כמו שלמה ונעלי הכדור לא היה לנו. ואחר כך היה כדור, וחלמנו על נעלי כדורגל כמו של (איה הוא כיום?), והיינו מתרועעים אחרי הכדור ומעפרים בעפר אבק ומצוחכים „גול!” „פאול!” „סנדל!” „אופסידו!” „אאוט!” ועוד משונות כאלה, השייכות לנירגון המקצועי של משחק הנערים האוני יודעים אתם, לא תסם נעלים. נעלים חדשות ומצוחצחות, עם (ואנחנו מומחים לשרוכי נעלים משכבר הימים) כאלה חוקים, שדים את הנעלים לרגליו הצמוקות של שלמה לעולמים. אל נא תתפלאו אף לילות יישן שלמה נעול נעליו החדשות...

„י-די-עות אחרו-נו-ת!” מי יודע שמאחורי עיניו השחורות של שלמה שרעבי הקטן מסתתרת דראמה אנושית; ילד שתוכן חייו הכדורגל חסר נעלים. ימים ולילות מנקרת המחשבה הנכספת בראשו — כיצד להשיגן?

„הרבה חדשות! עתון ערבי!” כל עתון מכניס כמה פרוטות, וכל פרוטה מקרבת את המטרה הנכספת — נעלי כדורגל אמיתיות.

העיר מלאה פתוי לילד. חלונות הראווה הם המצאה שטנית בכדי להריק את כיסי הילדים. אבל שלמה הוא אדם בעל רצון — הוא לא יאכל עוגה.

זריקת ערוד: עוד מעט, יקירי, עוד כמה עתונים ואבוא לקחתכם.

